

Μετανοεῖ ὁ Φασουλῆς
μετὰ μεγάλης συστολῆς.

Ὡς ὁ Τελώνης, "Υψιστε, τὸ στήθος μου κτυπῶ
καὶ ὄλα μου τὰ κρίματα φῶς φανερὰ θὰ 'πῶ.
Θέλω κ' ἐγὼ ν' ἀπεκδυθῶ τὸν ἄνθρωπον τὸν πρῶτον,
θέλω νὰ ζήσω δίκαιος 'στὴν γῆν αὐτὴν τῶν φώτων,
θέλω τὸν ρύπον τῆς ζωῆς διὰ παντός ν' ἀφήσω
καὶ προπαρασκευάζομαι διὰ νὰ κοινωνήτω.

Ἐλέησόν με ὁ θεὸς κατὰ τὸ ἔλεός σου
καὶ ἴδε με κοπτόμενον καὶ κλαίοντα ἔμπρός σου.
Τὰ κρίματά μου ἔγιναν ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης
καὶ ἂν ποτὲ σοῦ κατεβῆ τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃς,
γιὰ 'μένα μόνον βέβαια συντέλεια θὰ γίνῃ,
γιὰ 'μένα μόνον εἰς τὴν γῆν ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ.

Ἐλέησόν με ὁ θεὸς κατὰ τὸ ἔλεός σου
καὶ ἴδε με κοπτόμενον καὶ κλαίοντα ἔμπρός σου.
Ὡς ὁ Τελώνης, "Υψιστε, κτυπῶ κ' ἐγὼ τὰ στήθη
καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ζητῶ γονυκλινῆς,
ὁ κόσμος μὲ ὠνόμασεν αἰσχρὸν καὶ κακοήθη
καὶ εἰς ἐμὲ ὑπόληψιν δὲν ἔχει πιά κανεῖς.

Δὲν ἐσεβάσθην τίποτε ὡς τώρα ἱερὸν,
δι' ὄλα εἶμαι ἀσεβῆς καὶ μ' ὄλα κοροϊδεύω,
κατήντησα περίτριμμα καὶ στίγμα ρυπαρὸν
καὶ οὔτε 'στὸ περίσσευμα ἐκαίνο δὲν πιστεύω.
Περιφρονοῦνται ὑπ' ἐμοῦ Συντάγματα καὶ νόμοι
καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν Σταυρὸν περιφρονῶ ἀκόμη.

Ἡ γλῶσσά μου κατήντησε ἀλήθεια σὰν τὴ χρεία,
ὡς τώρα τοὺς ὁμοίους μου τοὺς 'κότιστα φαρμάκι
καὶ οὔτε τῶν Ἀμαρτωλῶν μὲ σώζ' ἡ Σωτηρία,
ἀλλ' οὔτε οἱ ἐξάψαλμοι τοῦ μάρτυρος Μακράκη.
Γιὰ 'μένα πιά ἡ ἐντροπὴ ὀλοτελῶς ἐχάθη
καὶ κρύβω φεῖδια κ' ὄχεντραις μὲς 'στῆς ψυχῆς τὰ βάθη.

Γελῶ καὶ μὲ τὰ ὄνειρα τῆς σεμνοτέρας κόρης,
μὰ δός μου πλέον ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, Θεέ,
καθὼς καὶ τὸν θεόπνευστον προφήτην ἐσυγχώρησες,
διὰν μιὰ 'μέρα τᾶψησε μὲ τὴν Βηρσαβεέ.
Ναί, Κύριε τῶν οὐρανῶν καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ
καὶ δός μου 'λίγη ἐντροπὴ καὶ φώτισι καὶ νοῦ.

Θὰ γίνω πλέον ἄνθρωπος καλοαναθρεμμένος,
μακρὰν θὰ στείλω ἀπ' ἐμοῦ τοὺς πονηροὺς διαβόλους,
θὰ σέβωμαι τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ γένος
καὶ θὰ μιλῶ πληθυντικῶς πρὸς ὅλας καὶ πρὸς ὅλους.
Θὰ φέρωμαι ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εὐγενῆς
πρὸς πάντας τοὺς ὁμοίους μου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴ Σαρακοστὴ θ' ἀρχίσω νὰ πρεσβεύω
πῶς ἢ τιμὴ κι' ἢ πρόοδος δὲν εἶναι κολοκύθια
κι' ἐγὼ μὲ τὴ Σαρακοστὴ θ' ἀρχίσω νὰ πιστεύω
πῶς κι' ἢ γυναῖκες ἀρχισαν νὰ λένε τὴν ἀλήθεια.
Πῶς μόνον ἄνθρωποι καλοὶ εὐρίσκοντ' ἐδῶ κάτω
κι' εἰς ὅλα θὰ μὲ βλέπετε λεπτό καὶ ντιλικάτο.

Δὲν θὰ πιστεύω πώποτε πῶς εἴμπορεῖ κανένας,
ἔχων ἐντὸς τοῦ αἰσθησίν καὶ λογικὴν καὶ φρένας,
ταμεῖα καὶ οἰκόπεδα τοῦ κράτους νὰ σουφρώνη
καὶ ἂν τοῦ πῆς καὶ τίποτα νὰ σὲ ξυλοφορτώνη.
Δὲν θὰ πιστεύω πώποτε πῶς εἴμπορεῖ κανεὶς
νὰ κλέβη καὶ νὰ λέγεται γι' αὐτό κι' ὁμογενῆς.

Δὲν θὰ πιστεύω πώποτε πῶς ἐπ' αὐτῆς τῆς σφαίρας
σωτῆρας δὲν εὐρίσκομεν πολλοὺς ἢ καὶ ὀλίγους,
πῶς ἓνα βρέφος εἴμπορεῖ νὰ ἔχη δῶδ πατέρας,
καθὼς καὶ μία σύζυγος νὰ ἔχη δῶδ συζύγου.
Δὲν θὰ πιστεύω πώποτε ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς εἶναι κι' ἓνας ἄνθρωπος ποῦ θέλει ν' ἀμαρτήσῃ.

Θὰ δώσω πίστιν ὅτις φωναῖς τοῦ κάθε μεχλιβάνη,
ὅτὸ θαυμαστὸν περίσσευμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικουπῆ,
ὅτὸν Παππαμιχαλόπουλο καὶ εἰς τὸν Δεληγιάννη
καὶ οὔτε θὰ τοὺς γίνωμαι μὲ τὸν Ρωμηὸν κουνουπί.
Καὶ θ' ἀπαντῶ ἀτρόμητος εἰς ὅποιον μ' ἐρωτήσῃ
πῶς ἢ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Πιστεύω ὅτὰ αἰσθήματα τοῦ Μεγαλειοτάτου
πῶς σὸν πατέρα πάντοτε μᾶς ἔχει ὅστιν καρδιά του.
Πιστεύω κι' ὁ Διάδοχος πῶς ἐνηλικιώθη,
πῶς καὶ αὐτὸν τὸν Ὀμηρον ὡσὰν νερὸ τὸν ξέρει,
πῶς ὅλοι ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι
καὶ μέσα ὅστιν Ἀγιά Σοφιά σὲ ἴλιγο θὰ μᾶς φέρη.

Πιστεύω πρὶ πῶς τίποτε στρυφνὸς δὲν εἶναι γριφος
καὶ ὅτι τὸ πανάγιον τοῦ Εὐγενίδη ξίφος
τὸ ἐκληρονομήσαμε ἀπ' τὸν Παλαιολόγο
χωρὶς ἀντίρρησης καμμιὰ κι' ἀμφιβολίας λόγο.
Πῶς ὅλοι κᾶτι σκέπτονται καλὸν γιὰ τὴν πατρίδα
καὶ πῶς θ' ἀποξηράνωμεν κι' αὐτὴν τὴν Κωπαῖδα.

Θὰ εἶμαι ἄνθρωπος λεπτός, θὰ εἶμαι μὴ μ ο ὄ α π τ ο υ,
θὰ ἔχω ὕφος ταπεινὸν ὡσεὶ κανδηλανάπτου,
ἐμπρὸς ὅστους πρεσβυτέρους μου ποτὲ δὲν θὰ φουμάρω,
ὡσὰν Δ α ν τ ῆ ς τῶν σαλονιῶν θὰ σᾶς κοπλιμεντάρω,
θὰ ἐκτιμῶ τὴν δέσποιναν παντὸς ἐντίμου οἴκου
καὶ οὔτε τὴν ὑπόληψιν θὰ θίγω τοῦ Στεφίκου.

Ὡς κάτω ὅτὸν καθένα σας θὰ βγάξω τὸ καπέλο,
ἢ μούρη μου γιὰ τίποτα ποτὲ δὲν θὰ πυρώνη,
δὲν θὰ πειράζω οὔτ' αὐτὸν τὸν προσφιλή Σεμτέλο
καὶ ἂν ἀκόμη δῶδ φοραῖς μου ρίξῃ τὸ κανόνι
καὶ μ' ἀπορρίψῃ σαμψηφει μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
τῶν παραθύρων καὶ θυρῶν ἐρμητικῶς κλεισμένων.

Οὐδὲ θὰ χύνω πρὶ χολαῖς καὶ χίλια δῶδ φαρμάκια,
θ' ἀφήσω πρὶ καὶ τὰ χαρτιά τῆς τράπουλας ἐκεῖνα
καὶ μοναχὰ καμμιὰ φορὰ θὰ παίζω τὰ π λ α κ ᾶ κ ῖ α
τὸ τάβλι καὶ τὸ ντόμινο καὶ τὴ στραβὴ κοντσίνα.
θ' ἀφήσω πρὶ παρὸν ντοννὲρ τὴν πράσινη τὴν τσόχα
καὶ εἰς τὸ μ ᾶ ο υ ς θὰ ριχτῶ, ποῦ εἶναι σὰν μολόχα.

Ἐλθαῖς, χαβιᾶρι κόκκινο, μὲ χάβαρα πιλάφι,
καθ' ὅλην τὴν Σαρακοστὴν θὰ ἔχω μόνον γεῦμα,
ὡς ὅτου γίνω σκελετός καὶ κίτρινος σὰν θειάφι,
ἀέρας, σκόνη, ζέφυρος, σκιά, ἰδέα, πνεῦμα,
ἐν Ἴνδαλμα λεπτότατον λεπτῆς εὐαισθησίας
καὶ ὀλοκαύτωμα σωστὸν ἐσπερινῆς θυσίας.

Σαράντα ἡμέραις σκέπτομαι νὰ εἶμαι νηστικός,
ὡς ποῦ σὰν τὸν Καλόγερο τὸν Ρόκο ν' ἀχαμνίνω
κι' ἀπαλλαγθῶ τῶν πειρασμῶν τῆς ἀσθενοῦς σαρκός
καὶ οὔτε γιὰ ποδόγυρο πεντάρια νὰ μὴ δίνω.
Καὶ σύ, μωρὲ Ἀντίχριστε, κατὰ διαβόλου σύρε
κι' ἀφ' ὅτου πῆρα τὸ Σταυρό, ὁ διάβολος μ' ἐπῆρε.

Ἀφ' ὅτου μοῦ ἐκρέμασαν τὸν ἀργυροῦν ὅτὰ στήθῃ
πολὺ τὸ πῆρ' ἀπάνω μου ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
Μὰ ἰώρα σύ, σεπτὲ Σταυρέ, τὸν Φασουλῆν βοήθει
καὶ ἀπὸ τώρα σὲ κρεμῶ ὅτ' ἀμαρτωλά μου στήθῃ
ὡς μετανοίας σύμβολον καὶ δόξης ἐξαιρέτου
ὅτὸ πείσμα τῶν φθονούντων με κι' αὐτοῦ τοῦ Περικλέτου.

Καλογεράκι θὰ γενῶ ν' ἀγιάσω τὴν ψυχὴ μου
καὶ νὰ πλανῶμαι μόνος μου ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.
Καλογεράκι θὰ γενῶ σὰν τὸν Μυριανθούση,
νὰ σκάσῃ κάθε μου ἐχθρός καὶ φίλος ποῦ τάκούση.
Καλογεράκι θὰ γενῶ μ' ἓνα ντορβᾶ ὅτῃ μέση...
Ἀδέλφια συγχωράτε με καὶ ὁ θεὸς σχωρέσοι.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυρισνοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῖδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν Εὐ Φρονοούντων — νύκτα ἡμέρα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρτζα — καὶ μῖα μάνδρα μὲ γαιδοῦρα